

Arrest

nr. 325 624 van 23 april 2025
in de zaak RvV X / II

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de Minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE II^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 16 december 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 15 oktober 2024 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot de vaststelling van het rolrecht van 18 december 2024 met refertenummer 124099.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien het verzoek en de instemming om gebruik te maken van de louter schriftelijke procedure met toepassing van artikel 39/73-2 van voormelde wet.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2025 waarbij het sluiten van de debatten wordt bepaald op 7 april 2025.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 18 april 2024 dient verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een ander familielid van een burger van de Unie in.

1.2. Op 15 oktober 2024 wordt beslist tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN MET BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 69ter¹ van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering

van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 18.04.2024 werd ingediend door:

Naam: E. M. (...) Voorna(a)m(en): Y. (...) Nationaliteit: Marokko

Geboortedatum: (...)1989 Geboorteplaats: Nador RR: xxx

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vraagt gezinshereniging aan met zijn Spaanse schoonbroer, de genaamde O.-M. A.,M. (...) (xxx) in toepassing van artikel 47/1 van de wet van 15.12.1980.

Hij vraagt de gezinshereniging aan als ander familielid – ten laste of deel uitmakend van het gezin van de referentiepersoon, waardoor toepassing dient gemaakt te worden van artikel 47/1, 2° van de wet van 15.12.1980, hetwelke stelt: 'de niet in artikel 40bis, §2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie; ...'

Als kanttekening dient opgemerkt te worden dat betrokkene niet in de bepalingen van artikel 40bis, §2 van de Vreemdelingenwet valt, om de reden dat de verwantschapsband tussen betrokkene en de referentiepersoon niet vervat zit in artikel 40bis, §2 van de wet van 15.12.1980.

Artikel 47/3, §2 van de wet van 15.12.1980 stelt dat 'de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin. De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moet uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel'.

Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet legt betrokkene volgende documenten voor:

- Attestation de radiation à la taxe professionnelle dd. 15.01.2024 met bijhorende aanvraag dd. 19.12.2023
- Attestation de non-imposition à la TH-TSC dd. 18.01.2024 en 16.08.2024
- Attestation du revenu dd. 18.01.2024 en dd. 11.06.2024 (2020 tot 2024)
- Geldstortingen vanwege de zus (echtgenote referentiepersoon) en/of de referentiepersoon aan betrokkene dd. 30.05.2022, 07.06.2022, 15.06.2022, 18.06.2022, 12.02.2023, 03.04.2023, 01.05.2023, 13.06.2023, 05.10.2023, 05.11.2023, 01.12.2023 en 06.04.2024
- Geldstortingen vanwege een derde aan betrokkene
- Certificat administratif de charge de famille dd. 10.06.2024
- Loonfiches BD Media BV en geldstortingen vanwege Mutualité Libre, als bewijs van de bestaansmiddelen van de referentiepersoon en haar echtgenoot

Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.

Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er werd ter staving van het onvermogen wel een Attestation du revenu met dd. 18.01.2024 en 11.06.2024 voor de jaren 2020 tot 2024 voorgelegd, waaruit moet blijken dat er geen belastingplichtige inkomsten waren in deze jaren. Ook wordt er een 'Attestation de radiation à la taxe professionnelle' voorgelegd en twee 'Attestation de non-imposition à la TH-TSC'. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende stukken in het dossier blijkt dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden. De voorgelegde attesten met betrekking tot de inkomsten tonen dus niet per definitie aan dat er geen inkomsten waren in het land van herkomst, wel dat zij niet moesten worden aangegeven.

Verder worden er ook nog 12 geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon en/of zijn echtgenote.

Aangezien er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene niet vermogen is, kan niet worden nagegaan of betrokkene deze geldsommen nodig had om zijn levensonderhoud te voorzien. Ook blijkt u bijkomende gegevens dat hij bij zijn visumaanvraag dd. 19.05.2021 aangegeven heeft dat hij van beroep 'handelaar' is. Dit wilt dus zeggen dat hij wel degelijk zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien. De voorgelegde attesten en geldstortingen doen hier geen afbreuk aan.

Het gegeven dat betrokkene sedert 18.04.2024 op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Louter het gegeven dat betrokkene op het adres van de referentiepersoon gedomicilieerd is, heeft niet automatisch tot gevolg dat zij ook ten laste is van de referentiepersoon. De voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Gezien niet afdoende is aangetoond dat betrokkene financieel/materieel ten laste was van in het land van herkomst en niet kan blijken dat referentiepersoon er financieel toe in staat is betrokkene bijkomend ten laste te nemen, kan niet worden besloten dat betrokkene aan de voorwaarden voldoet om het verblijfsrecht te kunnen uitoefenen overeenkomstig art. 40bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Het recht op verblijf wordt opnieuw geweigerd aan betrokkene. Het Al van betrokkene dient te worden ingetrokken.

De Dienst Vreemdelingenzaken wenst de aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt aan het dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij werd wel degelijk rekening gehouden met art. 74/13 van de wet van 15.12.1980. Een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst teneinde de nodige visumformaliteiten te vervullen is geen onevenredige vereiste en vormt aldus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven. Verder is ons niets ongunstig bekend betreffende zijn gezondheid. Er is geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene die in België zouden verblijven.

Indien betrokkene geen gevolg geeft aan dit bevel om het grondgebied te verlaten binnen de voorziene termijn, of indien dit bevel niet verlengd wordt op instructie van de Dienst Vreemdelingenzaken of indien hij zijn verplichting tot medewerking niet nakomt, kunnen de bevoegde politiediensten zich naar het adres van betrokkene begeven. Zij zullen dan kunnen controleren en vaststellen of betrokkene daadwerkelijk vertrokken is van zodra de termijn van het bevel om het grondgebied te verlaten of de verlenging ervan verstreken is. Indien betrokkene nog steeds op het adres verblijft, kan dit leiden tot overbrenging naar het politiecommissariaat en vasthouding met het oog op verwijdering.

(...)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekende partij zet een eerste middel gericht tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden als volgt uiteen in het verzoekschrift:

“Eerste middel – gericht tegen de weigering van verblijf van meer dan drie maanden: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; van het zorgvuldigheids-, het redelijkheids-, het rechtszekerheids-, het vertrouwens- en het materieel motiveringsbeginsel; en van artikel 47/2 van de Vreemdelingenwet

1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

“Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn.”

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]”

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige – bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid – ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen, zoals hieronder blijkt.

5.

Zoals gezegd, betreft het in casu een aanvraag op grond van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:”

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.”

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de genoemde ‘andere’ familieleden van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als een ander familielid van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 2° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop de verzoeker zijn aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie.”

Artikel 47/3, §2 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§2. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 2°, moeten bewijzen dat zij ten laste zijn van de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen of dat zij deel uitmaken van zijn gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

6.

Wat het ‘ten laste’ zijn betreft, heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen reeds geoordeeld dat deze voorwaarde uit artikel 47/1 en 47/3 van de Vreemdelingenwet moet worden geïnterpreteerd in het licht van hetgeen het Hof van Justitie heeft gesteld in de arresten Lebon, Jia en Reyes.

Zo oordeelde de Raad in het arrest nr. 225 307 van 28 augustus 2019 het volgende:

“De hoedanigheid van het “ten laste” komend familielid vloeit immers, zoals hoger weergegeven, voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, Jia, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36). Het is dan ook aan de verweerder om na te gaan of de verzoeker een voldoende bewijs heeft aangebracht dat hij in zijn land van herkomst niet in zijn eigen basisbehoeften kan voorzien (dat hij aldaar onvermogen is) en afhankelijk is van de materiële/financiële steun van zijn Spaanse schoonzus.”

In de voorbereidende werken van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, die de artikelen 47/1 tot en met 47/3 in de Vreemdelingenwet heeft ingevoegd, wordt immers het volgende gesteld:

“Wat het karakter ten laste betreft, heeft het Hof van Justitie van de Europese Unie een vaste rechtspraak ontwikkeld: “De hoedanigheid van familielid ten laste [...] komt voort uit een feitelijke situatie - ondersteuning geboden door de werknemer - zonder dat het noodzakelijk is de redenen vast te stellen waarom op die ondersteuning een beroep wordt gedaan (HvJ 18 juni 1987, arrest “Lebon”).”

“[...] Onder “te hunnen laste zijn” wordt verstaan het feit, voor het familielid van een gemeenschapsonderdaan gevestigd in een andere lidstaat in de zin van artikel 43 EG, de materiële steun van die onderdaan of diens echtgenoot nodig te hebben om te voorzien in zijn wezenlijke behoeften in de Staat van oorsprong of van herkomst van dit familielid op het ogenblik dat het aanvraagt zich bij deze onderdaan te voegen. [...] Het bewijs van de noodzaak van materiële steun mag met elk geschikt middel worden geleverd, terwijl de enkele verbintenis ditzelfde familielid ten laste te nemen, uitgaande van de gemeenschapsonderdaan of zijn echtgenoot, niet kan worden beschouwd als een gegeven waarbij het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid van het familielid wordt vastgesteld (HvJ 9 januari 2007, arrest “Jia”).” (Zie Memorie van Toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl. St. Kamer, 2013-14, doc. nr. 53-3239/001, 22.)

Deze invulling van het begrip ‘ten laste’ werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest Reyes van het Hof van Justitie (HvJ 16 januari 2014, C423/12, Flore May Reyes t. Zweden), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest Jia:

“In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als “ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42). Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35). Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het ‘ten laste’ komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, “Jia”, punt 36).

In casu heeft verzoeker, aan de hand van de bewijzen die hieronder zullen worden besproken, wel degelijk deze feitelijke situatie aangetoond, i.e. dat hij materieel wordt gesteund door de Unieburger omdat hij zelf niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien en aldus onvoldoende vermogen is in het land van herkomst.

7.

Verder heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wat betreft het 'ten laste' zijn benadrukt dat er geen wettelijke bewijsregeling voorhanden is en het bewijs van het vervuld zijn van de voorwaarden dus vrij is. Deze vrije feitenvinding en appreciatie impliceren dat de bevoegde administratieve overheid discretionair oordeelt of de verzoekende partij het bewijs van de voorwaarden levert. Hierop oefent de Raad een marginale wettigheidstoetsing uit. De vereiste van het 'ten laste zijn' houdt in dat het bewijs dient te worden geleverd dat er reeds een afhankelijkheidsrelatie bestaat tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon van in het land van herkomst of origine en dit tot op het moment van de aanvraag (RvV 25 november 2020, nr. 244 772, dat naar analogie kan toegepast worden op huidige casus).

8.

Wat de bewijsstukken in deze betreft, legde verzoeker de hierna volgende bewijsstukken neer, die aantonen dat hij op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag tot gezinshereniging en zijn inschrijving in België, ten laste was van de referentiepersoon omdat hij onvoldoende kon voorzien in zijn eigen basisbehoeften in het land van herkomst.

Er werden om te beginnen 12 bewijzen van geldverzendingen overgemaakt door de referentiepersoon en/of zijn echtgenote (= zus van verzoeker) aan verzoeker in een periode van ongeveer 2 jaar voorafgaand aan de inschrijving in België. In het bijzonder in het jaar voorafgaand aan de komst naar België, wordt er quasi op maandelijks basis geld overgemaakt aan verzoeker, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen (tussen de 240 en 800 euro)!

(stuk 2)

Verwerende partij aanvaardt deze niet als afdoende bewijs van het 'ten laste zijn', omdat verzoeker zijn onvermogenheid in het land van herkomst niet voldoende zou hebben aangetoond (quod non, zie infra).

Verder wordt er ook nog verwezen naar het gegeven dat verzoeker bij zijn visumaanvraag dd. 19.05.2021 zou hebben aangegeven dat hij van beroep 'handelaar' is. Verwerende partij leidt daar onterecht uit af dat verzoeker niet ten laste kon zijn van de referentiepersoon.

Eén en ander wijst op een gebrekkig en onzorgvuldig onderzoek in hoofde van verwerende partij...

Deze visumaanvraag dateert ten eerste van mei 2021! Er zijn geen enkele gegevens beschikbaar waaruit zou moeten blijken dat verzoeker ook nog na deze datum actief was als handelaar. Integendeel, uit het dossier blijkt dat de geldstorting door de referentiepersoon en/of zijn echtgenote beginnen in mei 2022 en dus een jaar later!

Bovendien houdt het geen steek om dit te gaan weerhouden in het kader van voorliggende aanvraag tot gezinshereniging, daar 'voldoende bestaansmiddelen' in het kader van een toeristisch visum geenszins gelijkgesteld kan worden als 'voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Marokko'. Verwerende partij wijst de bewijzen van 'financiële steun' zonder meer af omdat er in de visumaanvraag melding wordt gemaakt van het feit dat verzoeker handelaar was in Marokko. De motivering van verwerende partij is zeer standaard en gebrekkig op dit vlak!

De gemiddelde leefkost in Marokko bedraagt 451 euro per maand voor een alleenstaande, zonder huur! Het gemiddelde maandelijks inkomen daarentegen bedraagt maar 395 euro!

Verzoeker verwijst in dit opzicht naar hetgeen hierboven werd aangehaald, met betrekking tot het 'ten laste zijn', meer bepaald onder punt 6. Uit de daar aangehaalde arresten Jia en Reyes blijkt dat de hoedanigheid van het 'ten laste' komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, "Jia", punt 36).

Er kan ook verwezen worden naar de mededeling van de Europese Commissie aan het Europees Parlement en de Raad betreffende richtsnoeren voor een betere omzetting en toepassing van Richtlijn 2004/38/EG betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden dd. 02.07.2009:

"2.1.4. Ten laste komende familieleden

Volgens de rechtspraak van het Hof vloeit de hoedanigheid van 'ten laste komend' familielid voort uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de EU-onderdaan of door diens echtgenoot/partner. De hoedanigheid van ten laste komend familielid veronderstelt niet een recht op levensonderhoud. Er hoeft niet te worden onderzocht of de betrokken familieleden in theorie in staat zouden zijn zelf in hun onderhoud te voorzien, bijvoorbeeld door betaalde arbeid te verrichten.

Om vast te stellen of familieleden ten laste zijn, moet geval per geval worden beoordeeld of zij, gezien hun financiële en sociale toestand, materiële steun nodig hebben om in hun basisbehoeften te kunnen voorzien in het land van herkomst of het land vanwaar zij kwamen op het ogenblik dat zij verzochten om hereniging met de EUburger (d.w.z. niet in het gastland waar de EU-burger verblijft). In zijn arresten over het begrip afhankelijkheid verwees het Hof niet naar de hoogte van de levensstandaard om te bepalen of financiële steun door de EU-burger noodzakelijk was.

In de richtlijn zijn geen voorwaarden vastgesteld met betrekking tot de minimumduur van de afhankelijkheid of het bedrag van de verstrekte materiële steun. Het moet alleen gaan om een echte, structurele afhankelijkheid.

Ten laste komende familieleden moeten bewijsstukken overleggen waaruit blijkt dat zij afhankelijk zijn.

Zoals bevestigd door het Hof, kan het bewijs met elk passend middel worden geleverd.

Wanneer de betrokken familieleden hun afhankelijkheid kunnen aantonen met een ander middel dan een certificaat dat is afgegeven door de bevoegde autoriteit van het land van herkomst of van het land vanwaar zij komen, mag het gastland niet weigeren hun rechten te erkennen.

De enkele verbintenis van de EU-burger om het betrokken familielid ten laste te nemen, is op zich echter niet voldoende om de afhankelijkheid aan te tonen. Overeenkomstig artikel 3, lid 2, hebben de lidstaten een zekere beoordelingsmarge bij de vaststelling van de criteria waarmee rekening moet worden gehouden bij het besluit of aan "andere ten laste komende familieleden" de uit de richtlijn voortvloeiende rechten worden toegekend. De lidstaten kunnen deze criteria echter niet volledig vrij vaststellen. Teneinde de eenheid van het gezin in een verruimde betekenis te handhaven, moet overeenkomstig de nationale wetgeving de persoonlijke situatie van de betrokken aanvragers zorgvuldig worden onderzocht, waarbij conform overweging 6 rekening moet worden gehouden met hun relatie met de EU-burger of andere omstandigheden, zoals het feit dat zij financieel of lichamelijk afhankelijk zijn."

Nergens in deze tekst, noch in de aangehaalde rechtspraak van het Hof van Justitie (arresten Jia en Reyes, zie supra onder punt 8) kan er worden gelezen dat de verzoeker geen énkél inkomen mocht hebben in het land van herkomst. Neen, men moet wél feitelijk materieel/financieel worden gesteund door de referentiepersoon omdat men onvoldoende zelf in de eigen basisbehoeften kan voorzien!

Verzoeker herhaalt dat hieronder zal blijken dat hij niet voldoende inkomsten heeft en dat hij ook geen eigen woning heeft. Hij diende dus sowieso te huren om te kunnen wonen.

Gelet op hetgeen hierboven werd gesteld met betrekking tot de maandelijkse leefkost in Marokko en het gemiddelde maandelijkse inkomen, hoeft het verder geen betoog dat verzoeker niet kon rondkomen en dus niet op eigen houtje kon voorzien in zijn basisbehoeften! Reden waarom hij dus reeds jaren op regelmatige basis werd gesteund door de referentiepersoon (en/of diens echtgenote) en dus ten laste was van deze laatste!

Feit is alleszins dat er 12 bewijzen van geldverzendingen voorliggen: in een ruime periode voor de komst naar België werd verzoeker op regelmatige basis financieel gesteund door de referentiepersoon en/of diens echtgenote in het land van herkomst, waarbij het telkens gaat om aanzienlijke bedragen per keer (soms zelfs 800 euro per keer). Gelet op de frequentie en de consequentie van deze geldverzendingen, dient men dit wel degelijk te beschouwen als een regelmatig inkomen voor verzoeker om te kunnen voorzien in zijn eigen levensonderhoud.

9.

Verzoeker heeft daarnaast wel degelijk op afdoende wijze aangetoond dat hij in het land van herkomst onvoldoende inkomsten en middelen had. Zo legde hij voor:

- Certificat administratif de charge de famille (stuk 3)

Hierover wordt niets gemotiveerd door verwerende partij in de bestreden beslissing. Hierin wordt nochtans letterlijk geattesteerd dat verzoeker inderdaad ten laste was van de referentiepersoon.

Met betrekking tot de inkomsten van verzoeker werd als volgt voorgelegd:

- Attestation de revenu 2020, 2021, 2022, 2023 (stuk 4)

- Attestation de radiation à la taxe professionnelle (stuk 6)

Verwerende partij aanvaardt deze attesten niet omdat er uit het dossier zou blijken dat niet alle categorieën van inkomsten zouden moeten worden aangegeven, waarmee men vermoedelijk ("vermoedelijk", aangezien dit verder niet gemotiveerd wordt) doelt op het gegeven dat verzoeker bij zijn visumaanvraag anno mei 2019 heeft aangegeven dat hij economisch actief was als handelaar. Verwerende partij concludeert, omdat verzoeker geen belastbare inkomsten heeft gehad in de jaren 2020, 2021, 2022 en 2023, dat dan niet alle inkomsten moeten worden aangegeven.

Deze redenering is kaduk en strookt bovendien niet met de inhoud van de voorgelegde attesten.

Uit stuk 6 blijkt immers zeer duidelijk dat er wél rekening werd gehouden met het feit dat verzoeker economisch actief is geweest als handelaar, doch er wordt hem een vrijstelling verleend voor het betalen van bedrijfstaks (daar deze inkomsten uit zijn economische activiteit dermate laag ware). De autoriteit die stuk 6 heeft afgeleverd, is daarbij wel degelijk op de hoogte van verzoeker zijn voormalige economische activiteit (zie bv. "date de début d'activité : 22/06/2020").

Ook uit stuk 4 blijkt dat er wel degelijk inkomsten werden aangegeven, doch dat deze te laag waren om te worden belast. Bij "revenus professionnels" staat immers een 0 bij "montant du revenu net imposable", hetgeen 'bedrag netto belastbaar inkomen' betekent.

- Attestation de non-imposition à la taxe TH-TSC (stuk 5)

Hieruit blijkt dat verzoeker geen eigen onroerend goed bezit, waardoor hij ook op dit vlak afhankelijk is.

10

Het is duidelijk dat verzoeker in het mate van het mogelijke heeft aangetoond dat hij onvoldoende vermogend was in het land van herkomst, reden waarom hij financieel gesteund werd door de referentiepersoon en/of diens echtgenote, in de periode voorafgaand aan de komst naar België en dus 'in het verleden'.

Verzoeker heeft dus gedaan wat van hem verwacht werd: nl. het ten laste zijn in het verleden in het herkomstland bewezen, waarbij hij zelf onvoldoende vermogend was om in de eigen basisbehoeften te kunnen voorzien en daarom financieel afhankelijk.

In dit opzicht kan verwezen worden naar een arrest van Uw Raad, waarbij duidelijk wordt geoordeeld dat het 'ten laste' zijn in concreto moet worden onderzocht (RvV 15 oktober 2024, nr. 314 828):

"Er dient te worden aangenomen dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht waarbij moet worden nagegaan of er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid van een familielid die het rechtvaardigt dat de betrokken vreemdeling dit familielid in België vervoegt. De vreemdeling dient bij het indienen van de aanvraag aannemelijk te maken dat hij op dat ogenblik en in zijn land van herkomst is aangewezen op de ondersteuning van zijn familielid in België om in zijn basisbehoeften te kunnen voorzien (RvS 28 november 2017, nr. 239.984). [...]"

Dit brengt met zich mee dat 'ten laste zijn' inhoudt dat de aanvrager ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst vooraleer hij naar België kwam. Bijgevolg dient de verzoekende partij, om als 'ten laste' te kunnen worden beschouwd, aan te tonen dat reeds eerder en dus voorafgaand aan de aanvraag, in het land van herkomst – zijnde een ander land dan het gastland – een feitelijke situatie bestond van reële afhankelijkheid, materieel en/of financieel, ten aanzien van de referentiepersoon.

[...]

De Raad benadrukt dat de voorwaarde van het ten laste "zijn" inhoudt dat het om een bestaande toestand moet gaan (RvS, nr. 241 649 van 29 mei 2018. [...])

De Raad stelt samen met de verzoekende partij vast dat de verwerende partij nagelaten heeft de voorgelegde geldstortingen op concrete wijze af te toetsen en in essentie louter heeft vastgesteld dat de verzoekende partij niet aangetoond heeft dat zij onvermogen was of zelf niet kan remediëren aan haar onvermogenheid, motivering die blijkens de bespreking supra kennelijk onredelijk is. [...]"

Uw Raad stelde tevens dat verwerende partij niet het onmogelijke bewijs van de verzoeker kan verwachten (RvV 18 januari 2022, nr. 266 907, eigen onderlijning):

"In dit verband merkt de Raad op dat uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van 16 januari 2014, C-423/12, volgt dat het vereisen van bijkomende bewijzen van onvermogen niet steeds in redelijkheid kan worden verlangd. De voorgelegde attesten gaan uit van het Ministerie van Binnenlandse Zaken en van de belastingdienst in Marokko. Er kan in beginsel ook worden aangenomen dat de in het land van herkomst bevoegde belastingdienst zicht heeft op de algemene situatie van de belastingplichtige die zich in zijn rechtsgebied bevindt."

Of ook (RvV 7 juni 2022, nr. 273 725):

"Uit bovenstaande rechtspraak van het Hof van Justitie wordt er geoordeeld dat het feit dat een unieburger over een lange periode regelmatig een som geld betaalt aan de bloedverwant, die voor hem noodzakelijk is om in zijn basisbehoeften te voorzien in het herkomstland, kan aantonen dat er sprake is van een situatie van reële afhankelijkheid. Uit de rechtspraak van het Hof blijkt dat deze regelmatige geldstortingen zwaarwegend zijn, doch dat ook is vereist dat die geldsommen noodzakelijk moeten zijn om in de basisbehoeften te voorzien, hetgeen betrekking heeft op het onvermogen van de betrokkene.

Het Hof stipt evenwel aan dat het vereiste van een bijkomend bewijs van onvermogen, in de praktijk soms niet makkelijk kan geleverd worden en het voor de bloedverwant uiterst moeilijk kan maken om in een gastland een verblijfsrecht te krijgen, terwijl de omstandigheden van het gedurende een lange periode regelmatig een som geld betalen, reeds van die aard zijn dat zij het bestaan van een reële situatie van afhankelijkheid kunnen aantonen.

In casu blijkt dat de verzoekende partij over een aanzienlijke periode op maandelijkse basis aanzienlijke bedragen in ontvangst heeft genomen, die gelet op de levenskost in Marokko ruimschoots volstaan om te overleven. De verzoekende partij dient echter wel aan te tonen dat die geldsommen ook echt noodzakelijk zijn om in haar basisbehoeften te voorzien, m.a.w. moet zij haar onvermogen in het land van herkomst aantonen.

De Raad moet er ingevolge de rechtspraak van het Hof van Justitie op toezien dat de bijkomende vereiste van onvermogen op eerder soepele wijze wordt toegepast door de gemachtigde als het bewijs voorligt dat gedurende een lange periode regelmatige geldstortingen voorliggen (HvJ 16 januari 2014, C-423/12, punten 23, 26 en 27).

De verwerende partij mag dus wel verwachten dat de verzoekende partij dit onvermogen aannemelijk maakt, mits inachtneming van zowel de door het EG-Verdrag gewaarborgde fundamentele vrijheden als de nuttige werking van de bepalingen van richtlijnen die maatregelen bevatten die erop zijn gericht, onderling de belemmeringen van het vrije verkeer van personen af te schaffen, teneinde de uitoefening van het recht van verblijf van de burgers van de Europese Unie en hun gezinsleden op het grondgebied van elke lidstaat te vergemakkelijken (zie supra Jia, § 40)."

Of nog eenzelfde motivering in RvV 8 maart 2022, nr. 269 526 en zeer recent in RvV 24 september 2024, nr. 313 406.

11.

Uit het administratief dossier, en uit de stukken daarin, blijkt met andere woorden zeer duidelijk dat verzoeker heeft aangetoond in het verleden ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon (en/of dienst echtgenote). De voorgelegde geldverzendingen tonen dit aan. Immers, voorafgaand aan verzoeker zijn inschrijving in België en dus voorafgaand aan de voorliggende aanvraag tot gezinshereniging, werd er op meerdere ogenblikken gedurende een ruime periode geld overgemaakt aan verzoeker, dewelke hij nodig had

om te kunnen voorzien in zijn basisbehoeften gelet op het aangetoonde gegeven dat hij onvoldoende vermogend was in Marokko.

Verwerende partij heeft aldus haar motiveringsverplichting geschonden, alsook haar zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, daar zij de huidige aanvraag met de huidige stukken op afdoende wijze had moeten onderzoeken.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond.”

2.2. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid *“een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”*. Onder *“middel”* wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekende partij een theoretisch betoog over het rechtszekerheidsbeginsel en het vertrouwensbeginsel maar laat zij na in haar verzoekschrift *in concreto* uiteen te zetten op welke wijze zij deze beginselen door de bestreden beslissing geschonden acht. Het eerste middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.3. De Raad merkt voorts op dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip *“afdoende”*, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.4. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.5. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding.

2.6. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.7. De door verzoekende partij aangevoerde schendingen van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel moeten worden onderzocht in het raam van de toepasselijke wetsbepalingen.

De Raad leest in het verzoekschrift (p. 4) dat verzoekende partij aangeeft dat haar aanvraag *“een aanvraag op grond van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet”* betreft.

Artikel 47/2, 2°, van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd:

2° de niet in artikel 40bis, § 2, bedoelde familieleden die, in het land van herkomst, ten laste zijn van of deel uitmaken van het gezin van de burger van de Unie en deze laatste begeleiden of komen vervoegen;”

Artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet luidt verder als volgt:

“De andere familieleden bedoeld in artikel 47/2, 2°, moeten bewijzen dat zij in het land van herkomst ten laste zijn van de burger van de Unie die zij begeleiden of bij wie zij zich willen voegen dan wel dat zij er deel uitmaken van diens gezin.

De documenten die aantonen dat het andere familielid ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie moeten uitgaan van de bevoegde overheden van het land van oorsprong of van herkomst. Bij ontstentenis hiervan, kan het feit ten laste te zijn of deel uit te maken van het gezin van de burger van de Unie bewezen worden met elk passend middel.”

Artikel 3, tweede lid van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden (hierna: de Burgerschapsrichtlijn) luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft.

Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen. De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een gezinslid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen. De vereiste dat een derdelander in het land van herkomst ten laste is of deel uitmaakt van het gezin van de burger van de Unie die gebruik maakt van zijn recht op vrij verkeer dient derhalve in het licht van deze doelstelling te worden geïnterpreteerd. Uit de bewoordingen van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn en van artikel 47/2, 2° van de Vreemdelingenwet kan niet worden afgeleid dat een vreemdeling automatisch een recht op verblijf zou kunnen putten uit een *“fait accompli”*-situatie, waarbij hij gaat inwonen bij een burger van de Unie in het gastland terwijl hij voordien geen gezin vormde met deze burger van de Unie of er ten laste van was of dat de verwerende partij in dat geval *“het land van herkomst”* zou dienen gelijk te stellen met *“het gastland”*.

Wat betreft de interpretatie van het begrip *“ten laste”*, kan ten slotte ook naar analogie worden verwezen naar de interpretatie die aan dit begrip werd gegeven door het Hof van Justitie in het arrest *Jia* (punt 43) (RvS 3 juni 2014, nr. 10.539 (c)). Deze invulling van het begrip *“ten laste”* werd specifiek voor descendenten van 21 jaar en ouder bevestigd in het arrest *Reyes* van het Hof van Justitie (zaak C-423/12, *Flora May Reyes t. Zweden*, 16 januari 2014), waarin overigens verwezen wordt naar het arrest *Jia*:

“20 In dit verband moet worden vastgesteld dat, wil een rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie als „ten laste” van die burger in de zin van artikel 2, punt 2, sub c, van richtlijn 2004/38 kunnen worden beschouwd, het bestaan van een situatie van reële afhankelijkheid moet worden aangetoond (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 42).

21 Deze afhankelijkheid vloeit voort uit een feitelijke situatie die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel wordt gesteund door de burger van de Unie die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid, of door diens echtgenoot (arrest Jia, reeds aangehaald, punt 35).

22 Om vast te stellen of er sprake is van een dergelijke afhankelijkheid, moet het gastland beoordelen of de rechtstreekse bloedverwant in neergaande lijn van 21 jaar of ouder van een burger van de Unie, gezien zijn economische en sociale toestand niet in zijn basisbehoeften voorziet. De noodzaak van materiële steun moet in de het land van oorsprong of van herkomst van een dergelijke bloedverwant bestaan op het moment dat hij verzoekt zich bij die burger te mogen voegen (zie in die zin arrest Jia, reeds aangehaald, punt 37).”

Uit de voormelde arresten *Jia* en *Reyes* blijkt dat de hoedanigheid van het *“ten laste”* komend familielid voortvloeit uit een feitelijke situatie, die wordt gekenmerkt door de omstandigheid dat het familielid materieel

wordt gesteund door de Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn verkeersvrijheid en dit omdat hij/zij niet in de eigen basisbehoeften kan voorzien (HvJ, C-1/05, 9 januari 2007, punt 36).

Het ten laste zijn of deel uitmaken van het gezin in het land van oorsprong vermag te worden aangetoond met elk passend middel. Deze vrije bewijsvoering houdt evenwel niet in dat verwerende partij ertoe gehouden is alle door verzoekende partij overgemaakte bewijsstukken zonder meer te aanvaarden. Het komt aan verwerende partij toe de overgemaakte bewijsstukken te beoordelen. Zij beschikt daarbij over een ruime discretionaire bevoegdheid waarbij de Raad slechts terughoudend kan toetsen.

2.8. Verzoekende partij betwist dat zij niet zou hebben aangetoond dat zij ten laste is van de referentiepersoon.

Verzoekende partij viseert volgende motieven uit de bestreden beslissing:

“Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er werd ter staving van het onvermogen wel een Attestation du revenu met dd. 18.01.2024 en 11.06.2024 voor de jaren 2020 tot 2024 voorgelegd, waaruit moet blijken dat er geen belastingplichtige inkomsten waren in deze jaren. Ook wordt er een ‘Attestation de radiation à la taxe professionnelle’ voorgelegd en twee ‘Attestation de non-imposition à la TH-TSC’. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende stukken in het dossier blijkt dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden. De voorgelegde attesten met betrekking tot de inkomsten tonen dus niet per definitie aan dat er geen inkomsten waren in het land van herkomst, wel dat zij niet moesten worden aangegeven. Verder worden er ook nog 12 geldstortingingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon en/of zijn echtgenote.

Aangezien er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene niet vermogend is, kan niet worden nagegaan of betrokkene deze geldsommen nodig had om zijn levensonderhoud te voorzien. Ook blijkt u bijkomende gegevens dat hij bij zijn visumaanvraag dd. 19.05.2021 aangegeven heeft dat hij van beroep ‘handelaar’ is. Dit wilt dus zeggen dat hij wel degelijk zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien. De voorgelegde attesten en geldstortingingen doen hier geen afbreuk aan.”

Verzoekende partij brengt hier tegen in dat haar visumaanvraag dateert van 19 mei 2021 en er geen enkel gegeven beschikbaar is waaruit zou kunnen blijken dat zij na deze datum ook nog actief was als handelaar. Verzoekende partij benadrukt dat de geldstortingingen van de referentiepersoon een aanvang hebben genomen in mei 2022 en dus een jaar later.

De Raad stelt vast op nazicht van het administratief dossier dat verzoekende partij op 19 mei 2021 bij een Spaanse diplomatieke post in Marokko een visumaanvraag indiende met het oog op toerisme. In het kader van deze aanvraag gaf verzoekende partij op dat haar beroep handelaar was. De Raad wijst erop dat overeenkomstig artikel 32 van de verordening nr. 810/2009 van het Europees Parlement en de Raad van 13 juli 2009 tot vaststelling van een gemeenschappelijke visumcode (hierna: Visumcode) de aanvrager van een visum (kort verblijf) met het oog op een toeristisch bezoek dient aan te tonen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt zowel voor de duur van het voorgenomen verblijf als voor zijn terugreis naar zijn land van herkomst. Verzoekende partij moet aan deze voorwaarde voldaan hebben nu haar op 20 mei 2021 het gevraagde visum werd toegekend.

Verzoekende partij oppert wel dat het onderzoek van verwerende partij in de bestreden beslissing onzorgvuldig is omdat nergens uit blijkt dat zij ook na de afgifte van het visum door de Spaanse autoriteiten nog als handelaar zou hebben gewerkt, doch zij kan hierin niet worden gevolgd. Immers blijkt uit het door verzoekende partij bijgebrachte stuk “*attestation de radiation a la taxe professionnelle*” van 15 januari 2024 dat verzoekende partij sinds 22 juni 2020 onderworpen is aan taksen voor import en export en pas werd afgevoerd van deze taksen vanaf 12 december 2023. Tevens blijkt uit het “*attestation de revenu*” van 11 juni 2024 inzake de inkomsten 2020-2023 dat daarin expliciet genoteerd staat: *Activité ou profession: IMPORTATION ET EXPORTATION (MARCHAND OU INTERMEDIAIRE EFFECTUANT (..) CESSATION D’ACTIVITE 12/12/2023*” (eigen vertaling: activiteit of beroep: IMPORT EN EXPORT (HANDELAAR OF UITVOEREND TUSSENPERSOON) STOPZETTING ACTIVITEIT 12/12/2023). Verzoekende partij heeft aldus pas korte tijd voor haar komst naar België haar beroepsactiviteit stopgezet.

Aldus vindt het gegeven dat verzoekende partij ook na het verkrijgen van haar visum voor toeristische doeleinden in 2021 nog stond ingeschreven als handelaar wel degelijk steun in de door verzoekende partij bijgebrachte stukken.

Gelet op voorgaande kan aangenomen worden dat verzoekende partij in het herkomstland voor haar komst naar België zelf professioneel actief was. Verzoekende partij wijst er dan wel op dat de geldstortingingen vanwege de referentiepersoon en zijn echtgenote een aanvang hebben genomen in mei 2022, maar de Raad benadrukt dat de bewijslast inzake het “*ten laste*” zijn rust op de aanvrager. Het komt de verzoekende partij

toe om in het kader van haar aanvraag als ander familielid ten laste van een Unieburger aan te tonen dat zij wel degelijk was aangewezen op de financiële steun van de Unieburger om in haar basisbehoeften te voorzien. Uit de door verzoekende partij bijgebrachte stukken blijkt dat verzoekende partij ook na de aanvang van de geldstortingen in mei 2022 nog tot medio december 2023 en dus tot kort voor haar komst naar België als handelaar ingeschreven stond. Het kwam verzoekende partij toe om aan te tonen dat zij wel degelijk op de geldsommen van de Unieburger aangewezen was om in haar levensonderhoud te voorzien. Indien verzoekende partij in haar hoedanigheid van handelaar onvoldoende inkomsten vergaarde om in haar land van herkomst in haar basisbehoeften te voorzien dan stond het verzoekende partij vrij om in het kader van haar aanvraag van 18 april 2024 hierover klaarheid te scheppen.

De Raad acht het geenszins kennelijk onredelijk dat wanneer uit de voorgelegde stukken blijkt dat verzoekende partij zelf economisch actief was in het herkomstland en dat haar bovendien ook een visum werd afgeleverd waarbij zij voldeed aan de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, de verwerende partij oordeelt dat zij niet heeft aangetoond werkelijk aangewezen te zijn geweest op de geldstortingen van de referentiepersoon om in haar basisbehoeften in het herkomstland te voorzien. De overpeinzing van verzoekende partij dat voldoende bestaansmiddelen in het kader van een toeristisch visum geenszins gelijkgesteld kunnen worden aan voldoende bestaansmiddelen om te kunnen voorzien in de eigen basisbehoeften in Marokko kan in het licht van de feitelijke gegevens die de zaak van verzoekende partij kenmerken niet overtuigen, dit temeer nu uit de samenlezing van de artikelen 14, eerste lid en artikel 32 van de Visumcode niet enkel blijkt dat de toekenning van een visum kort verblijf veronderstelt dat is nagegaan dat de aanvrager over voldoende bestaansmiddelen beschikt voor de reis en het verblijf maar ook dat is nagegaan of de aanvrager op betrouwbare wijze blijf heeft gegeven van een voornemen om het grondgebied van de lidstaten te verlaten vóór het verstrijken van de geldigheid van het aangevraagde visum. Uit de bijlage II bij de genoemde Visumcode blijkt dat dit laatste aspect ondermeer getoetst wordt aan de hand van *“bewijs van financiële middelen in het land van verblijf; (...) bewijs van een dienstverband: bankafschriften; (...) eigendomsbewijzen van onroerend goed; (...) bewijs van integratie in het land van verblijf: familiebanden; beroepssituatie.”* Anders dan wat verzoekende partij aldus voorhoudt, wordt wel degelijk rekening gehouden met de financiële/economische situatie van een visumaanvrager in het herkomstland om een inschatting te kunnen maken of de aanvrager na afloop van het visum wel terug zal keren naar het herkomstland. Dat haar het visum werd toegekend houdt bijgevolg in dat verzoekende partij wel degelijk moet hebben aangetoond dat zij in Marokko zelf over afdoende inkomsten beschikte om in haar basisbehoeften te voorzien, minstens toont zij niet anderszins aan. Door in tegenstrijd met de gegevens van het administratief dossier te betwisten dat zij in Marokko voor haar komst naar België nog economisch actief was maakt verzoekende partij niet aannemelijk dat zij onvermogen was in haar land van herkomst.

Waar verzoekende partij aanvoert dat verwerende partij de bewijzen van financiële steun zonder meer afwijst omdat er in de visumaanvraag melding wordt gemaakt van het gegeven dat zij handelaar was in Marokko, verliest zij verder ook volgende motieven uit de bestreden beslissing uit het oog:

“Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er werd ter staving van het onvermogen wel een Attestation du revenu met dd. 18.01.2024 en 11.06.2024 voor de jaren 2020 tot 2024 voorgelegd, waaruit moet blijken dat er geen belastingplichtige inkomsten waren in deze jaren. Ook wordt er een ‘Attestation de radiation à la taxe professionnelle’ voorgelegd en twee ‘Attestation de non-imposition à la TH-TSC’. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende stukken in het dossier blijkt dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden. De voorgelegde attesten met betrekking tot de inkomsten tonen dus niet per definitie aan dat er geen inkomsten waren in het land van herkomst, wel dat zij niet moesten worden aangegeven.”

Verwerende partij heeft er niet alleen op gewezen dat verzoekende partij *“bij zijn visumaanvraag dd. 19.05.2021 aangegeven heeft dat hij van beroep ‘handelaar’ is”,* hetgeen *“dus (wil) zeggen dat hij wel degelijk zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien”,* maar ook dat de voorgelegde attesten hieraan geen afbreuk doen nu hieruit niet afdoende haar onvermogen blijkt: *“wel een Attestation du revenu met dd. 18.01.2024 en 11.06.2024 voor de jaren 2020 tot 2024 voorgelegd, waaruit moet blijken dat er geen belastingplichtige inkomsten waren in deze jaren. Ook wordt er een ‘Attestation de radiation à la taxe professionnelle’ voorgelegd en twee ‘Attestation de non-imposition à la TH-TSC’. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende stukken in het dossier blijkt dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden. De voorgelegde attesten met betrekking tot de inkomsten tonen dus niet per definitie aan dat er geen inkomsten waren in het land van herkomst, wel dat zij niet moesten worden aangegeven.”*

Waar verzoekende partij stelt dat deze attesten niet worden aanvaard door verwerende partij omdat niet alle categorieën van inkomsten zouden moeten worden aangegeven, waarmee men volgens verzoekende partij vermoedelijk doelt op het gegeven dat zij bij haar visumaanvraag in 2019 heeft aangegeven dat zij economisch actief was als handelaar, kan zij niet worden gevolgd. Uit de bestreden beslissing blijkt immers dat verwerende partij verwijst naar *“bijkomende stukken in het dossier (waaruit) blijkt dat niet alle categorieën*

van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden". In tegenstelling tot wat verzoekende partij voorhoudt, doelt verwerende partij hiermee niet op de visumaanvraag van verzoekende partij uit 2021 waaruit bleek dat verzoekende partij opgaf als handelaar te werken. Immers bevindt zich in het administratief dossier een kopie van een webpagina van een website van de Marokkaanse overheid waar meer informatie wordt gegeven over "*Déclaration annuelle du revenu global*" (zie stuk 7 in het administratief dossier zoals het aan de Raad werd overgemaakt). De Raad leest in dit document het volgende:

"Déclaration annuelle du revenu global

(...)

Contribuables dispensés de la déclaration :

les contribuables disposant uniquement de revenus agricoles provenant d'une seule exploitation lorsqu'ils relèvent du régime forfaitaire , Le salarié ou retraité disposant uniquement de revenus salariaux payés par un seul employeur ou débirentier domicilié ou établi au Maroc."

Het gegeven dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko aangegeven dienen te worden vindt aldus steun in de door verwerende partij aan het administratief dossier toegevoegde informatie.

Gelet op voorgaande maakt verzoekende partij ook niet aannemelijk dat uit het feit dat zij geen inkomsten heeft moeten aangeven blijkt dat de inkomsten die zij haalde uit haar activiteit dermate laag waren dat zij niet in haar basisbehoeften kon voorzien. Waar zij nog verwijst naar stuk 6 "*attestation de radiation à la taxe professionnelle*" van 15 januari 2024 kan trouwens enkel blijken dat dit attest werd opgemaakt met de volgende vermelding: "*Est radié du rôle de la taxe professionnelle de la commune Nador Motif: A la date du 12/12/2023*" zodat de afschrijving van de rol van de belasting op beroepsinkomsten te maken heeft met de stopzetting van haar professionele activiteit op 12 december 2023 maar dit attest zegt niks over haar beroepsinkomsten (of de beweerde ontoereikendheid ervan). Ook waar zij verwijst naar stuk 4 "*Attestation de revenu 2020, 2021, 2022, 2023*" en haar betoog dat bij "*revenus professionnels*" een nul staat bij "*montant du revenu net imposable*" doet zij daarmee geen afbreuk aan de vaststelling van de verwerende partij dat "*niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden*" zodat niet blijkt dat verzoekende partij geen inkomsten heeft gehad. Uit dit attest kan anders dan wat verzoekende partij voorhoudt evenmin blijken dat de inkomsten te laag waren om aangegeven te worden, laat staan dat in dit attest wordt aangegeven dat de inkomsten niet moeten worden aangegeven omdat ze niet afdoende zijn om in de basisbehoeften te voorzien.

Met haar betoog dat zij geen onroerend goed bezit in Marokko, zij diende te huren (hetgeen zij geenszins heeft aangetoond) alsook met haar betoog over de maandelijkse leefkost in Marokko doet zij geen afbreuk aan voorgaande vaststellingen waaruit gebleken is dat zij haar onvermogenheid in het herkomstland niet heeft aangetoond.

Verzoekende partij betoogt nog dat zij wel degelijk op afdoende wijze heeft aangetoond dat zij in het land van herkomst onvoldoende inkomsten en middelen had en verwijst naar het voorgelegde "*Certificat administratif de charge de famille*". Zij werpt op dat hierover niet wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing, terwijl in dit attest nochtans letterlijk wordt geattesteerd dat verzoekende partij ten laste is van de referentiepersoon.

Uit de motieven van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij naar dit stuk heeft verwezen bij de opsomming van de door verzoekende partij voorgelegde documenten:

"Ter staving van bovenstaande voorwaarden van artikel 47/3, §2 van de Vreemdelingenwet legt betrokkene volgende documenten voor:

(...)

- *Certificat administratif de charge de famille dd. 10.06.2024*

(...)"

Zoals duidelijk blijkt uit de gegeven motivering in de bestreden beslissing heeft de verwerende partij wel degelijk *alle* door de verzoekende partij voorgelegde stukken in ogenschouw genomen en vastgesteld dat: "*Uit het geheel van de voorgelegde documenten blijkt niet afdoende dat betrokkene voorafgaand aan de aanvraag gezinshereniging en reeds in het land van herkomst ten laste was van de referentiepersoon. Betrokkene heeft noch afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn, noch afdoende bewezen voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst financieel en/of materieel ten laste te zijn geweest van de referentiepersoon.*" waarbij de verwerende partij verder motiveert: "*Wat het onvermogen van betrokkene betreft, dient vastgesteld te worden dat deze niet afdoende werd aangetoond. Er werd ter staving van het onvermogen wel een Attestation du revenu met dd. 18.01.2024 en 11.06.2024 voor de jaren 2020 tot 2024 voorgelegd, waaruit moet blijken dat er geen belastingplichtige inkomsten waren in deze jaren. Ook wordt er een 'Attestation de radiation à la taxe professionnelle' voorgelegd en twee 'Attestation de non-imposition à la TH-TSC'. Er dient in dit kader opgemerkt te worden dat uit bijkomende stukken in het dossier blijkt dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden. De*

voorgelegde attestaten met betrekking tot de inkomsten tonen dus niet per definitie aan dat er geen inkomsten waren in het land van herkomst, wel dat zij niet moesten worden aangegeven. Verder worden er ook nog 12 geldstortingen voorgelegd vanwege de referentiepersoon en/of zijn echtgenote.

Aangezien er niet kan vastgesteld worden dat betrokkene niet vermogend is, kan niet worden nagegaan of betrokkene deze geldsommen nodig had om zijn levensonderhoud te voorzien. Ook blijkt u bijkomende gegevens dat hij bij zijn visumaanvraag dd. 19.05.2021 aangegeven heeft dat hij van beroep 'handelaar' is. Dit wilt dus zeggen dat hij wel degelijk zelf in zijn levensonderhoud kon voorzien. De voorgelegde attestaten en geldstortingen doen hier geen afbreuk aan."(eigen onderlijning)

Het voorgelegde "*Certificat administratif de charge de famille*" doet geen afbreuk aan het gegeven dat verzoekende partij in haar land van herkomst werkzaam was en "*dat niet alle categorieën van inkomsten in Marokko dienen aangegeven te worden*" zodat "(d)e voorgelegde attestaten met betrekking tot de inkomsten (...) dus niet per definitie aan(tonen) dat er geen inkomsten waren in het land van herkomst, wel dat zij niet moesten worden aangegeven."

2.9. Verzoekende partij blijft hameren op de stukken waaruit blijkt dat de referentiepersoon over een geruime periode geldstortingen heeft overgemaakt, doch de Raad benadrukt dat de financiële ondersteuning door de referentiepersoon dient te geschieden vanuit een daadwerkelijke noodzaak om te kunnen voorzien in de basisbehoeften van de derdelander en aldus niet een louter financiële bonus op diens eigen middelen mag betreffen, zodat het niet kennelijk onredelijk of in strijd met de Vreemdelingenwet is om te vereisen dat verzoekende partij aantoont dat zij in het land van herkomst op deze sommen was aangewezen om in haar levensonderhoud te voorzien.

Gelet op de hoger uiteengezette rechtspraak van het Hof van Justitie kon de verwerende partij uit de door haar gedane vaststellingen terecht afleiden dat verzoekende partij niet aantoont dat zij ten laste was van de referentiepersoon in het land van herkomst, aangezien het tijdelijk overmaken van geld aan een familielid in het land van herkomst niet noodzakelijkerwijze betrekking heeft op het verstrekken van de nodige middelen opdat dat familielid in het land van herkomst zou kunnen voorzien in diens basisbehoeften.

Zij maakt evenmin aannemelijk dat de verwerende partij een onredelijke bewijslast oplegt of *in casu* te stringent oordeelt wat betreft het bewijs van onvermogen. Nu uit concrete gegevens gebleken is dat verzoekende partij wel degelijk economisch actief was in het herkomstland en hieruit kan afgeleid worden dat zij in staat was te voorzien in haar levensonderhoud nu er geen stukken voorliggen die het tegendeel aantonen, komt het verzoekende partij toe met concrete gegevens deze vaststelling in een ander daglicht te plaatsen. Zoals hoger reeds vastgesteld kan zij daartoe niet volstaan met de verwijzing naar de door haar voorgelegde attestaten.

2.10. De Raad wijst er verder op dat, waar de verzoekende partij nog verwijst naar rechtspraak om haar standpunt kracht bij te zetten, rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)). Bovendien toont verzoekende partij niet *in concreto* aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van de door haar aangehaalde rechtspraak kunnen worden vergeleken met de feiten die onderhavige zaak kenmerken.

Door voorts louter te verwijzen naar de door haar voorgelegde stukken en de subjectieve overtuiging toegedaan te zijn dat deze stukken wel degelijk het bewijs vormen van het 'ten laste' zijn slaagt verzoekende partij er geenszins in afbreuk te doen aan de concrete motivering met betrekking tot deze stukken.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat verwerende partij op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.11. Verzoekende partij zet een tweede middel, gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten, als volgt uiteen in het verzoekschrift:

"Tweede middel – gericht tegen het bevel om het grondgebied te verlaten: schending van artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen; van artikel 62 van de Vreemdelingenwet in het licht van artikel 8 EVRM en artikel 3 van het Kinderrechtenverdrag (arrest 'Jeunesse'); van artikel 39/79 en 74/13 van de Vreemdelingenwet; en van het zorgvuldigheids- en het materieel motiveringsbeginsel

1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een voldoende belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en zijn samenwoning met de referentiepersoon, alsook van het feit dat verzoeker in zijn herkomstland afhankelijk was van deze referentiepersoon! Verwerende partij heeft desondanks geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende verwerende partij dan ook een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven, alsook het privé leven van verzoeker niet op een afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van de motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken is de motiveringsplicht duidelijk geschonden.

De bestreden beslissing is dan ook onjuist.

Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de – op beperkende wijze – opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren en uit te wijzen uit België. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privé leven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

Verzoeker toonde enerzijds nochtans aan dat hij al ten laste was in het verleden van de referentiepersoon; dat hij er inmiddels een gezin mee vormt in België; én dat hij in Marokko onvoldoende vermogend is. Hij heeft er geen partner, geen eigen voldoende inkomsten, geen eigendommen,...

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker enerzijds gescheiden dient te leven van de referentiepersoon en diens gezin en anderzijds zou moeten terugkeren naar een situatie waar hij amper kan rondkomen, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn familieleven én privéleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64 – Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

4.

Verwerende partij heeft duidelijk geen concrete, evenwichtige en redelijke beoordeling gemaakt van alle in het geding zijnde belangen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, §83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben. De toepassing van de vreemdelingenwet moet aan de voorwaarden van artikel 8 EVRM, als zijnde de hogere norm, worden getoetst. Er rust bijgevolg een onderzoeksverplichting bij de verdragsluitende staten: bij het nemen van een verblijfs- en/of verwijderingsbeslissing dienen steeds nauwgezet de individuele en concrete omstandigheden van een bepaald geval te worden onderzocht in het kader van een billijke belangenafweging conform artikel 8 EVRM (EHRM 11 februari 2010, nr. 31465/08, Raza v. Bulgarije, §54).

Uit de beslissing blijkt daarentegen dat de gemachtigde zich beperkt heeft tot een zeer algemene stelling, zonder daarbij in concreto de individuele belangen van verzoeker af te wegen.

Het middel is dan ook gegrond.”

2.12. Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen”. Onder “middel” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen zet verzoekende partij in haar verzoekschrift niet uiteen op welke wijze zij artikel 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (het Kinderrechtenverdrag) met inbegrip van het ‘arrest Jeunesse’ waarnaar zij verwijst en van artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet door de bestreden beslissing geschonden acht. Het tweede middel is, wat dit betreft, niet-ontvankelijk.

2.13. De Raad herhaalt dat de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn. Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip “afdoende”, zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Hetzelfde geldt voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. In de motieven van het bestreden bevel wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 7, §1 (lees: eerste lid), 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat het legaal verblijf van verzoekende partij in België is verstreken. Verder wordt verwezen naar artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en wordt gemotiveerd waarom de daarin vermelde elementen een terugkeer naar Marokko niet verhinderen, met name omdat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst om de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en dus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven vormt, er niets ongunstig bekend is betreffende de gezondheid van verzoekende partij en er geen sprake is van minderjarige kinderen van verzoekende partij die in België zouden verblijven.

Verzoekende partij maakt bijgevolg niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op basis van welke juridische en feitelijke gegevens het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten is genomen derwijze dat hierdoor niet zou voldaan zijn aan het doel van de formele motiveringsplicht. Zij toont derhalve geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen of van artikel 62 van de Vreemdelingenwet aan.

2.14. Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht is de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

2.15. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan het bestuur de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

2.16. Verzoekende partij verwijst naar haar familiale situatie en haar privéleven en meent dat hiermee niet afdoende rekening werd gehouden.

2.17. Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Artikel 8 van het EVRM bepaalt wat volgt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Anders dan wat verzoekende partij voorhoudt, blijkt uit de gegeven motivering wel degelijk dat de verwerende partij rekening heeft gehouden met het door de verzoekende partij voorgehouden gezinsleven met haar Spaanse schoonbroer. Nu er geen afhankelijkheidsband werd aangetoond stelt de verwerende partij op goede gronden vast dat een kortstondige terugkeer naar het land van herkomst om de nodige visumformaliteiten te vervullen geen onevenredige vereiste is en dus geen inbreuk op een mogelijk gezinsleven vormt. Verwerende partij motiveert tevens, en hetgeen niet betwist wordt door de verzoekende partij, dat er geen sprake is van minderjarige kinderen van verzoekende partij die in België zouden verblijven.

De Raad wijst erop dat de verblijfsvoorwaarde die wordt gesteld aan andere familieleden van de Unieburger, met name dat het ander familielid ten laste is van de referentiepersoon of deel uitmaakt van diens gezin, in wezen niet verschilt van wat is vereist om onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM te vallen, met name een situatie waarin er sprake is van bijkomende elementen van afhankelijkheid andere dan de gewoonlijke affectieve banden. Het houdt een impliciete toetsing aan artikel 8 van het EVRM in, waarbij het bestaan van een beschermenswaardig familieleven wordt nagegaan hetgeen in de thans voorliggende situatie vereist dat bijkomende elementen van afhankelijkheid worden nagegaan. Aldus kan worden gesteld dat de toets van artikel 8 van het EVRM reeds werd doorgevoerd in de wettelijke bepalingen, nu de wetgever heeft geoordeeld dat het verblijfsrecht *in casu* slechts kan worden toegekend wanneer aan bepaalde

voorwaarden die raken aan deze bijkomende afhankelijkheid is voldaan (zie *mutatis mutandis* RvS 26 juni 2015, nr. 231.772).

Verzoekende partij, die een gezonde volwassen man is, maakt op geen enkele concrete wijze aannemelijk dat zij niet in staat is om op zelfstandige wijze in Marokko te leven. Het loutere feit dat zij in België samenwoont met de referentiepersoon doet aan voorgaande geen afbreuk. De banden die zij heeft met haar in België verblijvende Spaanse schoonbroer en zus betreffen louter affectieve banden die volwassen verwanten met elkaar onderhouden en die ook via moderne communicatiemiddelen of bezoeken aan elkaar onderhouden kunnen worden. De Raad verwijst volledigheidshalve naar zijn bespreking van het eerste middel.

Voor zover verzoekende partij nog zou aanvoeren dat haar privéleven geschonden wordt, wijst de Raad erop dat zij nalaat met concrete gegevens aan te tonen dat zij in België een beschermenswaardig privéleven in de zin van artikel 8 van het EVRM heeft opgebouwd. Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest *Nnyanzi t. het Verenigd Koninkrijk*, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte.

2.18. Verzoekende partij maakt met haar betoog geen schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet of artikel 8 van het EVRM aannemelijk. Evenmin wordt een schending van de materiële motiveringsplicht of van het zorgvuldigheidsbeginsel aangetoond.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegronnd middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig april tweeduizend vijftientwintig door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

S. DE MUYLDER